

În această serie:

ULTIMUL REGAT

CĂLĂREȚUL MORȚII

STĂPÂNII NORDULUI

CÂNTECUL SABIEI

ȚINUTURI ÎN FLĂCĂRI

MOARTEA REGILOR

LORDUL PĂGÂN

BERNARD CORNWELL

MOARTEA REGILOR

Traducere din limba engleză
ANDREEA NĂSTASE

București
2018

Toponime

Modul de scriere a toponimelor în Anglia anglo-saxonă suscătă controverse, neexistând un acord pe deplin acceptat nici măcar în privința denumirilor însăși. Astfel, Londra a fost redată ca Lundonia, Lundenberg, Lundenne, Lundene, Lundenwic, Lundenceaster și Lundres. Fără îndoială, unii cititori vor prefera alte versiuni ale numelor de mai jos, dar de obicei am apelat la denumirea indicată în *Oxford Dictionary of English Place-Names* pentru perioada domniei lui Alfred (871–899 d.Hr.). Însă nici această soluție nu este infailibilă. Insula Hayling se scria, în anul 956, atât Heilincigae, cât și Hæglingaiggæ. Nici eu nu am fost constant tot timpul; am preferat versiunea modernă, Anglia, termenului Englaland, și în loc de Norðhymbralond am folosit Northumbria pentru a nu induce ideea că granițele străvechiului regat ar coincide cu cele ale țării moderne. Prin urmare, această listă este rezultatul unui compromis, la fel ca ortografierea în sine a denumirilor.

Baddan Byrig

Beamfleot

Bebbanburg

Bedanford

Blaneford

Badbury Rings, Dorset

Benfleet, Essex

castelul Bamburgh, Northumberland

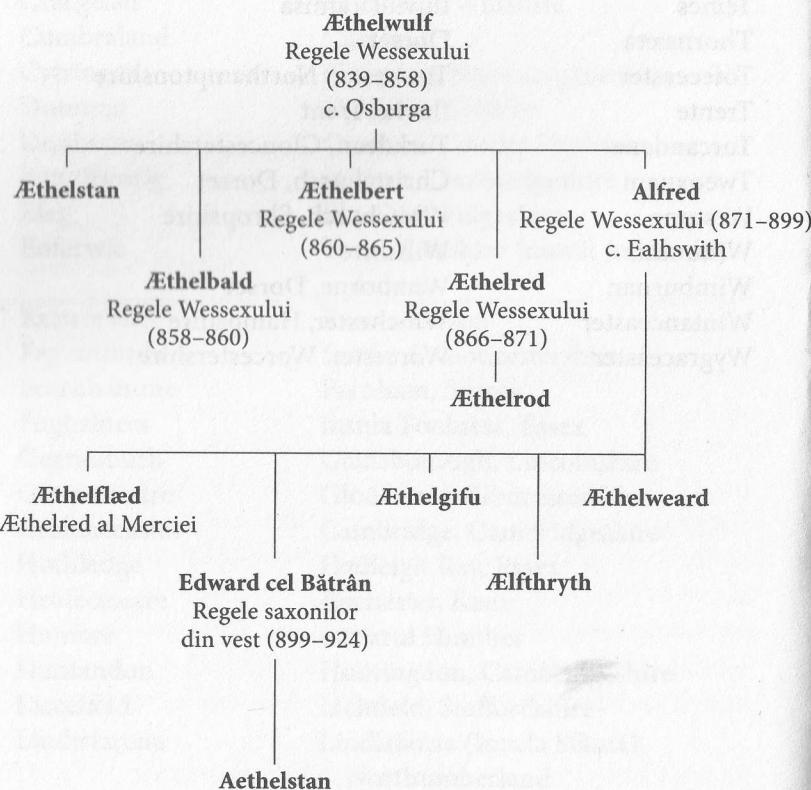
Bedford, Bedfordshire

Blandford Forum, Dorset

Buccingahamm	Buckingham, Buckinghamshire
Buchestanes	Buxton, Derbyshire
Caester	Chester, Cheshire
Cent	ținutul Kent
Cippanhamm	Chippenham, Wiltshire
Cirrenceastræ	Cirencester, Gloucestershire
Contwaraburg	Canterbury, Kent
Cyninges Tun	Kingston upon Thames, Greater London
Cracgelad	Cricklade, Wiltshire
Cumbraland	Cumbria
Cytringan	Kettering, Northamptonshire
Dumnoc	Dunwich, Suffolk
Dunholm	Durham, County Durham
Eanulfsbirig	St Neot, Cambridgeshire
Eleg	Ely, Cambridgeshire
Eoferwic	York, Yorkshire (numit Jorvik de danezi)
Exanceaster	Exeter, Devon
Fagranforda	Fairford, Gloucestershire
Fearnhamme	Farnham, Surrey
Fughelness	insula Foulness, Essex
Gegnesburh	Gainsborough, Lincolnshire
Gleawecestre	Gloucester, Gloucestershire
Grantaceaster	Cambridge, Cambridgeshire
Hothledge	Hadleigh Ray, Essex
Hrofeceastræ	Rochester, Kent
Humbre	estuarul Humber
Huntandon	Huntingdon, Cambridgeshire
Liccelfeld	Lichfield, Staffordshire
Lindisfarena	Lindisfarne (Insula Sfântă), Northumberland
Lundene	Londra
Medwæg	râul Medway, Kent
Natangrafum	Notgrove, Gloucestershire
Oxnaforda	Oxford, Oxfordshire

Ratumacos	Rouen, Normandia, Franță
Rochecestre	Wroxeter, Shropshire
Sarisberie	Salisbury, Wiltshire
Sæfern	fluiul Severn
Sceafesburi	Shaftesbury, Dorset
Sceobyrg	Shoebury, Essex
Scrobbesburh	Shrewsbury, Shropshire
Snotengaham	Nottingham, Nottinghamshire
Sumorsæte	Somerset
Temes	fluiul Tamisa
Thornsæta	Dorset
Tofeceaster	Towcester, Northamptonshire
Trente	fluiul Trent
Turcandene	Turkdean, Gloucestershire
Tweoxnam	Christchurch, Dorset
Westune	Whitchurch, Shropshire
Wiltunscir	Wiltshire
Wimburnan	Wimborne, Dorset
Wintanceaster	Winchester, Hampshire
Wygraceaster	Worcester, Worcestershire

Familia regală din Wessex

PARTEA ÎNȚÂI

Vrăjitoarea

Familia regală IATĂ ZĂTRU SĂNĂTUȚIV

Unu

– Fiecare zi este la fel ca celealte, până când nu mai este, constată părintele Willibald. Zâmbi fericit, de parcă s-ar fi așteptat să primească laude pentru această mostră de înțelepciune, apoi se posomorî văzând că nu-i răspundeam.

– Fiecare zi... începu din nou.

– Îți-am auzit aiurelile, am mormătit.

– ... până când nu mai este, încheie el pe şoptite.

Îmi plăcea de Willibald, chiar dacă era preot. Fusese unul dintre tutorii mei în copilarie și acum îl consideram un prieten. Era bun la suflet, cinstit, iar dacă cei blânzi urmau să moștenească pământul, atunci merita să fie peste măsură de bogat.

Avea dreptate, fiecare zi era la fel ca toate celealte, până când ceva se schimba, iar acea dimineață rece de duminică păruse extrem de banală, până când descreierății încercaseră să mă ucidă. Era atât de frig. Plouase toată săptămâna, dar numai în acea dimineață înghețaseră băltoacele și iarba albise sub mușcătura gerului năprasnic. Părintele Willibald sosise la puțin timp după răsărit și mă găsise în poiană.

– N-am putut nimeri moșia ta noaptea trecută, așa că ne-am adăpostit la mănăstirea Sfântul Rumwold, își explică el apariția matinală, gesticulând vag către sud. Am tremurat toată noaptea acolo.

– Niște nenorociți călugării aceia, i-am răspuns. Știam foarte bine că trebuie să le livrez o căruță de lemn de foc săptămânal, dar preferasem să ignor această datorie. Călugării n-aveau decât

să-și taie singuri lemn din pădure. Cine a fost Rumwold? l-am întrebat pe Willibald.

cărți
Cunoșteam răspunsul, dar voiam să mă amuz puțin pe socoteala prietenului meu.

– A fost un copil foarte pios.

– Un copil?

– Un sugar, oftă el nefericit, ghicind încotro se îndrepta conversația. Nu avea mai mult de trei zile când a murit.

– Un nou-născut de numai trei zile a ajuns sfânt?

– Un miracol, fără îndoială, stăpâne, îmi răspunse el deschizând brațele larg spre cer. Chiar se întâmplă, uneori. Se spune că micuțul Rumwold cântă imnuri de slavă în timp ce sugea la sân.

– Și mie îmi vine să fac la fel când pun mâna pe o țăță. Înseamnă că sunt vreun sfânt?

Willibald clătină mustrător din cap și schimbă brusc subiectul.

– Ți-am adus un mesaj de la ætheling, spuse, referindu-se la Edward, fiul cel mare al regelui Alfred.

– Te ascult.

– A devenit regele Centului, mă anunță părintele bucuros.

– Doar nu te-a trimis până aici ca să-mi spui atâtă lucru.

– Nu, nu. M-am gândit că poate nu știai.

– Sigur c-am aflat. Alfred, regele Wessexului, își pusese fiul mai mare pe tronul Centului, ceea ce însemna că Edward își putea face mâna la domnie fără să provoace pagube prea mari, căci Centul făcea totuși parte din Wessex. A reușit să ruineze micul regat deja?

– Sigur că nu, deși... se opri brusc.

– Deși, ce?

– A, nimic, nimic, îmi răspunse aparent fără griji. Câte oi negre ai? zise Willibald, prefăcându-se brusc preocupat de bunăstarea cornutelor mele.

– Dacă vreau, pot porunci să fii legat de glezne cu capul în jos și scuturat până cad toate veștile din tine.

– Ei bine, este vorba tot de Edward. Ezită o clipă, apoi se decise să-și verse tot sacul. Edward voia să se însoare cu o fată din Cent, dar taică-său nu era de acord. O poveste fără importanță, crede-mă.

M-a pufnit râsul. Se părea că Tânăra mlădiță regală nu era chiar moștenitorul perfect.

– A luat-o razna, nu-i aşa?

– Nu, nu! O mică toană tinerească. În orice caz, acum e istorie. Taică-său l-a iertat.

L-am lăsat în pace, deși ar fi trebuit să acord mai multă atenție acestei bârfe.

– Ce mesaj îmi transmite Edward?

Stăteam de vorbă pe pajıştea moșiei mele de la Buccingahamm, aflată în estul Merciei. De fapt, pământurile îi aparțineau lui Æthelflaed, dar ea mi le încredințase mie. Domeniul era destul de bogat pentru a hrăni treizeci de războinici, dintre care cea mai mare parte se găseau la slujbă în acea dimineață.

– Tu de ce nu ești la biserică? l-am iscudit. E zi de sărbătoare, nu?

– Ziua sfântului Alnoth, mă informă el ritos, dar trebuia să dau de tine! Am un mesaj urgent de la regele Edward. Fiecare zi este la fel ca celelalte...

– ... Până când nu mai este, i-am tăiat vorba abrupt.

– Da, stăpâne. Dar ce faci? mă întrebă clipind nedumerit.

– Mă uit la oi.

Exact asta făceam. Priveam vreo două sute de oi care mă priveau și ele, behăind trist.

La rândul său, Willibald își îndreptă atenția spre turmă.

– Frumoase animale, își dădu el cu părerea ca și cum s-ar fi priceput.

– Carne și lână, nimic mai mult. Trebuie să aleg care va trăi și care moare.

Era acea perioadă a anului, zilele cenușii când animalele erau sacrificeate. Păstram doar câte aveam nevoie pentru prăsire în primăvară, dar majoritatea aveau să piară, căci nu dispuneam de suficient nutreț ca să hrănesc turme întregi în lunile grele de iarnă.

– Uită-te la spinările lor, am zis. Pe lâna celor sănătoase gheața se topește mai repede. Pe acelea le voi păstra. I-am scos

căciula mitoasă și i-am răvășit părul aproape cărunt. Nică un pic de gheăță, deci nu trebuie să-ți tai gâțul, l-am anunțat vesel. Păstrați-o pe aceea! am strigat la cioban, arătându-i o oaie cu un corn rupt.

– Am înțeles, stăpâne.

Era un omuleț cu mâini butucănoase și cu o barbă ce-i acoperă aproape toată fața. Le ordonă scurt câinilor să rămână pe loc și începu să-și croiască drum prin turmă. Se apropie de animalul pe care i-l indicase, îl apucă zdravăn cu prăjina lui de păstor, încârligată la un capăt, îl târî spre margine și apoi îl mâna spre turma mai mică aflată de cealaltă parte a poienii. Unul dintre dulăii lui, o bestie lățoasă, lătră pe lângă oaie, prefăcându-se că o apuca de copite până când ciobanul îl chemă înapoi. Omul nu avea nevoie să-i spun eu ce să facă, căci învățase de copil să-și rărească turmele, dar un stăpân bun trebuie să arate un minim respect petrecând puțin timp cu animalele pe care le dă pe mâna măcelarului.

– Ziua judecății, comentă preotul punându-și la loc căciula.

– Câte s-au adunat acolo?

– *Jiggitandmumph*, stăpâne, îmi răspunse ciobanul.

– E suficient?

– Ajunge, stăpâne.

– Taie-le pe celelalte.

– *Jiggitandmumph*? întrebă uluit Willibald.

– Douăzeci și cinci. *Yain, tain, tether, methere, mumph*, aşa numără ciobanii. Nu mă întreba de ce. Lumea e plină de mister. Din câte am auzit, unii chiar cred că un sugaci de trei zile ar fi sfânt.

– Nu lua numele Domnului în deșert, mă dojeni omul bisericii.

– De ce nu? Mai bine, spune-mi ce vrea Tânărul Edward.

– Da, este cât se poate de interesant, începu Willibald, dar se opri brusc pentru că ridicase mâna, cerându-i liniște.

Câinii ciobanului mărâiau amenințător. Amândoi se puse-seră în poziție de pândă și priveau intens spre păduricea ce delimita pășunea la sud. Din cer începuse să cadă lapoviță.

Am scrutat atent pâlcul de copaci, dar nu reușeam să disting nimic periculos printre ramurile desfrunzite și puietii de stejar.

– Lupi? am întrebat.

– N-am mai văzut un lup de când s-a prăbușit podul vechi, stăpâne.

Părul de pe spinarea câinilor se ridică. Ciobanul îi liniști scoțând un plescăit cu limba, apoi emise un fluierat scurt, și unul dintre câini se repezi către pădure. Celălalt începu să scheaune încet, dorind să intre și el în acțiune, dar ciobanul scoase un sunet jos, gutural, și animalul se potoli, rămânând încordat ca un arc.

Tovarășa lui trimisă în explorare știa precis ce avea de făcut. Sări peste un sănț și dispără printre stejari. Când reapără lătrând, sări înapoi de partea cealaltă și sănțului. Se opri un moment, privind atent copacii, apoi o rupse la fugă exact în clipa când o săgeată părăsi umbra pădurii. Păstorul scoase un fluierat ascuțit, iar căteaua reveni rapid la noi, săgeata căzând inofensivă în spatele ei.

– Tâlhari, am zis.

– Sau oameni care caută să vâneze căprioare.

– Căprioarele mele.

Totuși, ceva nu se legă. De ce ar fi încercat braconierii să ucidă un câine de stână, când aveau tot interesul să se îndepărteze rapid? Poate că aveam de-a face cu niște braconieri proști.

Lapoviță se înțețise, împinsă de un vânt rece din est. Eu purtam un cojoc gros îmblănit, cizme înalte și o căciulă din blană de vulpe, aşa că frigul nu mă deranja. În schimb, bietul Willibald tremura ca varga în hainele lui preoțești, în ciuda pelerinei cu glugă și a căciulii de oaie.

– Trebuie să te duc la conac. La vârsta ta, nu e deloc sănătos să stai iarna pe-afară.

– Nu mă așteptam să plouă, îmi răspunse el plângăios.

– Până la prânz se transformă în ninsoare, prezise ciobanul.

– Ai o colibă în apropiere?

– Dincolo de copaci, zise el arătând cu mâna un sir des de arbori printre care se ghicea o cărare.

– Poți să faci focul în ea?
– Da, stăpâne.
– Condu-ne acolo.

Voiam să-l știu pe Willibald la căldură până când îi aduceam o haină groasă și un cal docil care să-l ducă înapoi la conac.

Când am luat-o spre nord am auzit câinii mărâind din nou. M-am întors către sud și, dintr-o dată, am văzut un pâlc răzleț de bărbați care ne urmăreau.

– Știi cine sunt? l-am întrebat pe cioban.
– Nu sunt de pe aici, stăpâne, și *eddera-a-dix* e un număr cu ghinion.

După ce ne înștiință că străinii erau treisprezece, omul își făcu repede o cruce.

– Ce... deschise gura părintele.
– Liniște, am cerut, văzând că cei doi câini începuseră să-și arate colții. Tâlhari, am spus iarăși.

– Sfântul Alnoth a fost ucis de tâlhari, remarcă Willibald îngrijorat.

– Deci tâlharii pot face și lucruri bune, dar aceștia sunt idioți.

– Idioți?
– Dacă îndrăznesc să ne atace vor fi vânați și spintecați ca niște animale.

– Asta, dacă nu ne omoară ei pe noi mai întâi, bombăni preotul.

– Fugi!

L-am împins spre liziera de copaci de la nord și mi-am strâns degetele pe mânerul sabiei înainte să-l urmez. Nu purtam Răsuflarea-Şarpelui, ci o sabie mai mică și mai usoară, luată de la un danez pe care-l omorâsem la începutul aceluia an la Beamfleot. Era o sabie bună, dar acum aş fi dat orice să am la cingătoare Răsuflarea-Şarpelui. Am aruncat o privire în spate. Cei treisprezece tocmai se angajaseră în traversarea șanțului înghețat. Doi aveau arcuri, iar ceilalți păreau înarmați cu topoare, cuțite sau lânci. Willibald nu reușea să țină pasul și gâfâia deja.

– Ce se întâmplă? mă întrebă cu glas sfârșit.
– Bandiți? Vagabonzi? Habar n-am. Fugi!

L-am împins între copaci, am tras sabia din teacă și m-am întors să-i înfrunt pe următori, dintre care unul trăsesese o săgeată din tolba pe care o avea legată la piept. Gestul lui mă convinse să-l urmez pe Willibald în pădurice. Sägeata trecu pe lângă mine și se pierdu în lăstăriș. Nu purtam cămașă de zale, iar haina groasă de blană nu era o pavăză contra unui arc de vânătoare.

– Nu te opri, i-am strigat pe când șontâcăiam pe cărare.

Fusesem rănit la coapsă într-o bătălie și, cu toate că puteam merge sau chiar alerga, eram conștient că nu aveam nici o șansă să scap de ei dacă eram deja în bătaia săgeților. O a doua fu deviată de o ramură și căzu cu zgomot. „Fiecare zi este la fel ca celealte, până când devine interesantă“, mi-am spus. Desișul mă ascundea de următori, care făcuseră imediat presupunerea că o apucasem pe cărare după Willibald. Trupa trecuse pe lângă mine când mă ghemuise ascuns de frunzele late ale puieților de stejar, cu haina trasă peste părul blond și peste față. Am remarcat că cei doi arcași le deschideau calea.

I-am lăsat să se îndepărteze puțin, apoi i-am urmat. Strigau tare unul către celălalt, iar din frânturile de conversație am înțeles că erau saxoni și, după accent, probabil din Mercia. Tâlhari, acum eram aproape convins. Un drum roman traversa pădurea adâncă din apropiere, pe unde călătorii erau obligați să se deplaseze în grupuri mari din cauza soldaților fără căpătai care organizau adesea ambuscade. De câteva ori mă dusesem peste ei cu o ceată de oșteni și credeam că-i lămurișem să-și mute afacerile în altă parte. Cu toate acestea, bandele de soldați rătăcitori evitau să atace localnicii, de teama represaliilor. Nu reușeam să înțeleg cine erau oamenii aceștia. Părul de pe ceafă încă mi-era ridicat.

M-am apropiat încet de copacii din marginea păduricăi și i-am zărit răspândiți pe lângă coliba ciobanului, care semăna cu o movilă de pământ acoperită cu iarbă. O construise din ramuri acoperite cu brazde, lăsând o gaură în mijloc prin care să iasă

fumul. Ciobanul nu se vedea pe nicăieri, dar Willibald fusese prins și era ținut strâns de unul dintre atacatori. Deocamdată era viu și nevătămat, protejat probabil de statutul său de preot. Își dăduseră seama că rămăsesem în pădure, aşa că cercetau atent liziera, chiar în direcția mea.

Dintr-o dată, cei doi câini ai ciobanului apărură din stânga mea și se repeziră urlând prelung la grupul de oameni. Animalele alergau rapid, în cercuri din ce în ce mai strânse, prefăcându-se uneori că atacau și dezvelindu-și colții lungi. Unul dintre bărbați avea o sabie, însă nu se pricepea să-o folosească, învărtind-o la întâmplare și ratând la distanță de un braț căteaua care se apropiase de el. Un arcaș potrivit o săgeată în arc și încordă struna, dar se prăbuși pe spate ca lovit de un ciocan nevăzut. Săgeata o luă în sus și reveni fără vlagă în copacii din spatele meu, în timp ce omul rămase întins la pământ. Câinii se opriră cu boturile aplecate și își dezveliră colții mărăind. Omul făcea eforturi să se ridice, dar era limpede că nu putea. Ceilalți păreau speriați de moarte.

Al doilea arcaș își ridică arma, apoi se dădu un pas în spate, lăsă arcul să-i cadă din mâna și își duse palmele la față, de unde apucase să văd curgând un firicel de sânge roșu și proaspăt ca zmeura. Pata de culoare luciu pe fondul alb al dimineții de iarnă, apoi dispără, iar omul se apleca îndoit de durere. Câinii mai lătrară puțin, după care săriră printre copaci. Lapovița cădea tot mai deasă, lovind cu zgomet crengile copacilor. Doi atacatori o luară spre colibă, dar fură chemați înapoi de liderul grupului. Acesta era mai Tânăr decât ceilalți sau, în orice caz, nu la fel de sărac. Avea un chip îngust, ochi pătrunzători și o barbă scurtă, îngrijită. Purta un surtuc uzat din piele de sub care se ițea o cămașă de zale. Am tras concluzia că fie era războinic, fie o furase.

– Lord Uhtred! strigă el.

Nu aveam de gând să răspund. Eram destul de bine ascuns pentru moment. Știam că va trebui să mă mișc dacă veneau să cerceteze păduricea, dar atacurile misterioase contra celor doi arcași îi speriașeră. Cine putea fi? Probabil zeii, mi-am

spus, ori poate sfântul creștin. Trebuie că Alnoth ura tâlhării, din moment ce fusese omorât de ei, iar eu nu mai aveam nici un dubiu că aceștia erau răufăcători trimiși să mă ucidă. Nu eram foarte surprins, pentru că în vremurile acelea aveam nenumărați dușmani. Încă mai am, deși acum trăiesc în spatele celei mai puternice palisade din nordul Angliei, dar pe atunci, în iarna anului 898, Anglia nu exista. Insula era împărțită în regatele Northumbria, Anglia de Est, Mercia și Wessex, iar primele două erau stăpânite de danezi. Wessexul era în întregime saxon, pe când în Mercia, locuită și de danezi și de saxoni, domnea haosul. În ce mă privește, mă identificam cu Mercia, pentru că mă născusem din părinți saxoni, însă fusesem crescut ca un danez. Veneram încă zeii danezi, dar soarta mă blestemase să-i apăr pe saxonii creștini împotriva omniprezentei amenințări a danezilor pagâni. Prin urmare, o mulțime de danezi mi-ar fi dorit moartea, dar nu mă puteam gândi la nici un dușman danez capabil să angajeze nelegiuți din Mercia ca să-mi facă de petrecanie. Desigur, erau și saxoni care ar fi vrut să mă trimită între patru scânduri. Vărul meu Æthelred, conducătorul Merciei, ar fi plătit bani buni ca să-mi vadă mormântul ocupat, dar cu siguranță că ar fi trimis războinici, nu bandiți. Cu toate acestea, aveam impresia că atacul era opera lui. Era căsătorit cu Æthelflaed, fiica regelui Alfred din Wessex, dar eu îi pusesem coarne lui Æthelred, de aceea îmi faceam socoteala că el era cel care mă răsplătea acum trimițându-mi treisprezece răufăcători.

– Lord Uhtred! strigă din nou Tânărul, dar singurul răspuns pe care-l primi fu un cor de behăituri desperate.

Oile se revărsau pe potecă și printre copaci, mâname de cei doi câini care le ciupeau de glezne conducându-le rapid spre bărbații înarmați care, în scurt timp, se treziră încercuți de rumegătoarele mele. Mă tăvăleam pe jos de râs. Eu, Uhtred de Bebbanburg, războinicul care-l ucisese pe Ubba la malul mării și care-i distrusese armata lui Haesten la Beamfleot, eram apărat, în această ciudată dimineață de iarnă, de ciobanul meu, care se dovedea un redutabil conducător de oști. Turma cuprinsă de panică se înghesuia în jurul celor treisprezece

Responzivitate
neleguiți care abia se mai puteau mișca. Câinii urlau, oile behăiu, iar în privirile atacatorilor se ctea disperarea.

– M-ai strigat? am întrebat ieșind dintre copaci.

Tânărul încercă zadarnic să se apropie de mine. Începu să lovească animalele și să le taie cu sabia, dar agitația lui nu făcea decât să le sperie, în timp ce erau împinsے nemilos de la spate de câini. Înjură furios și se repezi la Willibald.

– Lasă-ne să plecăm, sau îl omorâm.

– E creștin, așa că nu văd de ce mi-ar păsa, am răspuns arătându-i amuleta cu ciocanul lui Thor pe care o purtam la gât.

Willibald îmi aruncă o privire șocată, apoi se întoarse brusc, căci unul dintre atacatori scosese un strigăt de durere. Un nou șuviu roșu se întrezați printre fulgii de nea, dar de data asta am văzut și care era cauza. Nu era mâna zeilor, nici a sfântului creștin, ci a ciobanului care apăruse la liziera pădurii cu o praștie. Culese tacticos o piatră dintr-un săculeț de la brâu, o aşeză în suportul de piele și începu să învârtă din nou praștia. Arma șuieră prin aer, și proiectul își luă zborul în direcția unui alt inamic.

Oamenii o luară la sănătoasa, copleșiți de panică; i-am făcut semn ciobanului să-i lase să plece. Fluieră să-și cheme câinii, iar oamenii și oile se împrăștiară. Neleguiții fugeau toți, cu excepția primului arcaș lovit, care rămăsese la pământ, buimăcit de lovitura la cap. Șeful lor, mai curajos decât ceilalți, se îndreptă spre mine, gândindu-se probabil că exemplul avea să-i fie urmat, însă descoperi că era singur. O expresie de groază îi traversă chipul când se uită în spate. Exact în acea clipă, căteaua sări la el și-l mușcă de mâna în care ținea sabia. Tânărul țipă de durere și începu să-și scuture brațul pentru a și-l elibera, pe când masculul se repezea să-și ajute partenera. I-am întrerupt urletele lovindu-l cu latul sabiei peste ceafă.

– Cheamă câinii înapoi, i-am ordonat ciobanului.

Arcașul rănit era încă în viață, dar părul de deasupra urechii drepte îi era năclăit de sânge. Scoase un mormătit când l-am lovit cu piciorul în coaste, însă nu se putu mișca. I-am luat arcul și săgețile și le-am făcut cadou ciobanului.

– Cum te cheamă?

– Egbert, stăpâne.

– Tocmai ai devenit un om bogat, Egbert.

Aș fi vrut ca vorbele mele să fie adevărate, căci omul merită o recompensă frumoasă pentru munca din dimineață aceea, dar eu însuși treceam printr-o sărăcie cruntă. Cheltuisem tot pentru plata și înzestrarea trupei mele cu armele și armurile necesare ca să-l înfrângem pe Haesten, așa că iarna aceea mă găsise fără o lețcăie.

Ceata atacatorilor dispăruse către nord, în direcția din care venise, însă Willibald tremura și mai tare.

– Veniseră după tine, stăpâne, reuși să articuleze printre dinții care-i clănțăneau necontrolat. Erau plătiți să te ucidă.

M-am oprit lângă arcaș. Proiectul îi spârsese capul, căci pe lângă sânge se vedea și un fragment de os. Am mânăgaiat spinarea cu blană aspră și mișoasă a câinelui care venise atras de miroslul de sânge.

– Ai niște ajutoare de toată isprava, i-am spus lui Egbert.

– Ucigași de lupi, stăpâne, deși asta este mai bună, îmi răspunse ciobanul arătând spre praștie.

– Te pricepi să-o folosești.

Puțin zis, omul avea o precizie uimitoare.

– Am exersat douăzeci și de ani, stăpâne. Nimic mai bun decât o piatră ca să alungi un lup.

– Fuseseră plătiți să mă ucidă? I-am întrebat pe preot.

– Așa vorbeau între ei. Că luaseră niște bani ca să-ți facă felul.

– Du-te în colibă și încearcă să te încalzești. M-am întors spre Tânăra căpetenie, care era păzită de câinele mai mare. Cum te cheamă?

– Wærfurth, stăpâne, răspunse el după o clipă de șovăire.

– Cine te-a plătit să mă omori?

– Nu ștui, stăpâne.

Din povestea lui reieșii că într-adevăr nu știa. Wærfurth și oamenii lui coborâseră de la Tofeceaster, un orășel din apropiere. Acolo, un necunoscut le promisese greutatea mea în argint dacă mă omorau. Le sugerase chiar să atace într-o duminică